

Τφ. 2
251-471

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Μαΐου ἔξῃ,
'στοὺς ἀνθοὺς καθεὶς ἄς τρέξῃ.

Ποῦντος διακόσα πενήντα ἔνα
κι' ἀγγούρια 'βγήκαν καλοθερμεμένα.

Μ' ἐλαφρὸ σὰς ψάλλω τόνο
τοῦ Ρωμῆοῦ τὸν ἕκτο χρόνο.

Μέσα 'στὸ καλοκαίρι, μαζί μὲ τὰ σαντούρια,
μὲ τοὺς ἀνθοὺς τοῦ Μάη, τοὺς τοίρους καὶ τὰ γγούρια,
καὶ ὁ Ρωμῆος ἐμπῆκε 'στὸν ἕκτο του τὸν χρόνο,
καὶ χαιρετᾷ τὸ ἔθνος, καὶ χαιρετᾷ τὸν θρόνο,
τοὺς νεωτέρους κλέπτας, τοὺς ἀρχαιοκαπήλους,
καὶ ὅλους τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικροὺς τοῦ φίλους.

Τοὺς ἥρωας κυττάζει, ποῦ ὕμνησε ὡς τώρα,
ἐμπρὸς του νὰ διαβαίνουν μὲ ὀλητῶν τὴ φόρα,
κι' ἀπὸ χαρὰ μεγάλη τὰ δρό του χέρια τρίβει,
σὰν πετεινὸς φουσκώνει καὶ τὸ μουστάκι στρήβει,
πιστεύει δὲ νὰ εὖρῃ καὶ ἄλλους πλειοτέρους,
τῶν πρώτων του ἡρώων καθ' ὅλα ὑπερτέρους.

Ὡσὰν θεὸς κρυμμένος ἐντὸς λευκῆς νεφέλης
« εὐοί! εὐάν! φωνάζει, ὦ τέκνον τῆς Σεμέλης. »
Τὴν λύρα τὴν σπασμένη μὲ χαμογέλιο πιάνει,
μὲ τρίχες τοῦ Σεμέλου χορδαῖς καινούριαις κάνει,
καὶ τραγουδεῖ σὰν πρῶτα τὴν προκοπὴν τοῦ κράτους,
τὰ δάνεια τὰ νέα, τοῦ Χόρν τοὺς ἀποπάτους.

Εὐχαριστεῖ ἐκεῖνους, ποῦ γράμματα τοῦ στέλλουν
μὲ χίλιους δροῦ ἐπαίνους, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζουν,
εὐχαριστεῖ ἐκεῖνους, ποῦ τὸ καλὸ του θέλουν,
εὐχαριστεῖ κι' ἐκεῖνους, ὅπου τὸν σκυλοβρίζουν.
Εὐχαριστεῖ ἐκεῖνους, ὅπου γι' αὐτὸν ἰδρύνουν,
ἀλλὰ πρὸ πάντων ὅσους ἐγκαίρως τὸν πληρόνουν.

Γυρεύει εὐεργέτας, τρανοὺς Μεγαλοσταύρους,
βασιλικούς, ἀντάρτας καὶ πατριώτας λαύρους.
Παρακαλεῖ τὰς Μούσας μὲ τόσα παρακάγια
νὰ εἶναι ὅπως πάντα καλὸ τὸ ροιζικὸ του,
πολλῶν ἐξοχοτάτων νὰ σπάσῃ τὰ κεφάλια,
ἀλλὰ χωρὶς νὰ σπάσῃ ποτέ καὶ τὸ 'δικό του.

Μὲ ἀγκινάρας φύλλα, γρασίδια καὶ μαρούλια
'στοῦ πτερωτοῦ Πηγάσου καθίζει τὰ καπούλια.
Μὲ θούρια γεμίζει τὸ κάθε του σὺρτάρι,
κυλιέται σὰν γαῖδουρι 'στὸ πράσινο χορτάρι,
καὶ ἀνυψῶν τὸ βλέμμα 'στῶν οὐρανῶν τοὺς θόλους
ὡς Βασιλεὺς φωνάζει πῶς θά σὰς ἔχῃ ὅλους.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΛΛΗΤΕΙΑ

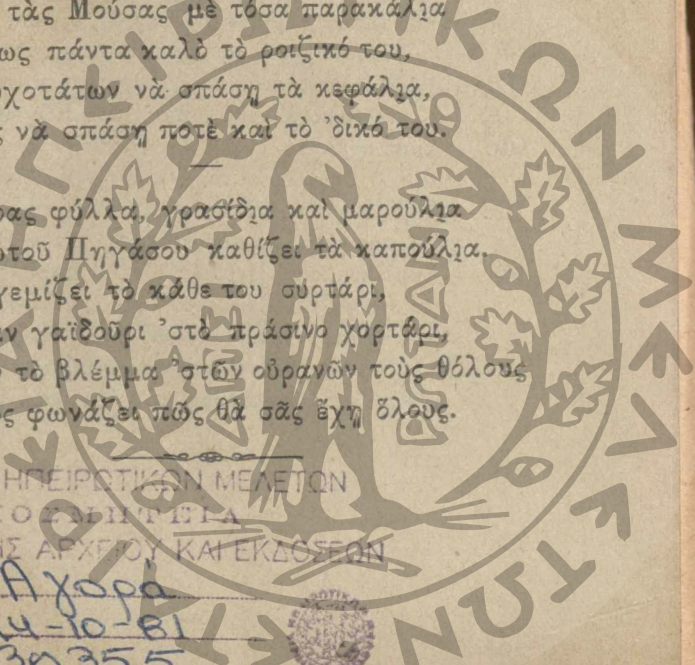
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Ἀγορά
24-10-81
30355

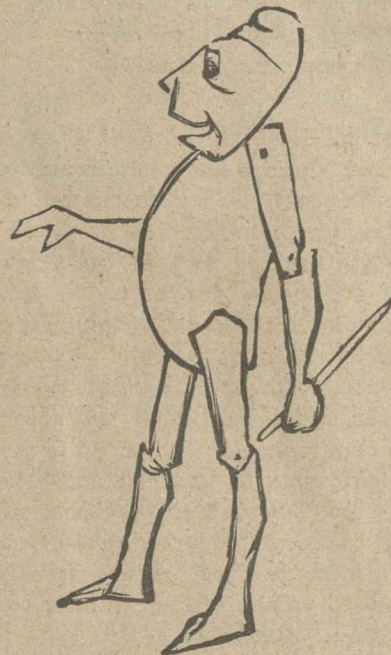
Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Πώς 'πέρασαν, βρέ Περικλή, αυτά τὰ πέντε χρόνια, κι' ακόμη βλάκες είμαστε και πρώτα κουφαϊδόνια.
- Π.—'Αληθινά, βρέ Φασουλή... κακομοιριά και ψύρα.
- Φ.—Θυμάσαι τί' εκάναμε, βρέ Περικλή, ως τώρα;
- Π.—'Αχ! τόσα λόγια έμμετρα έπηγαν 'στά χαμένα.
- Φ.—Θυμάσαι πού έτοσάκωσαν έπίστρατον κι' έμένα;
- Π.—'Αμμή θυμάσαι τούς καιρούς του γαύρου Δεληγιάννη, πουθελε σώνει και καλά τόν πόλεμο νά κάνη;
- Φ.—Θυμάσαι πού του 'κόλλησε για πόλεμο ή μυίγα κι' εγώ μεγάλο σχέδιο πολεμικό του 'πηγαι;
- Π.—Θυμάσαι πού οί ρήτορες μās 'μπήκαν 'στό ρουθούνι;
- Φ.—Θυμάσαι πού εσκότωσα με μαχαίρι τόν Δούνη;
- Π.—'Αμμή θυμάσαι τόν Ρουμπόρδ, πού τουδωσες στηλίτρι, του 'Απριλίου τās έπτά, την τρίτη του Γενάρη;
- Φ.—Θυμάσαι και τὰ λάχανα και τās φωνές εκείνας, και του χεριού τού κόψιμο και τās φρικτάς δδύνες;
- Π.—'Αμμή την Κούτρα, Φασουλή;
- Φ.—Ποτέ δέν την ξεχάνω.
- Π.—'Αμμή την αποχώρησι; άμμή τόν Καραπάνο;
- Φ.—'Αμμή τού 'Ισοζύγιον και τού περισσευμά μας, όπου τού υπεδέχθημεν με ανοικτάς παλάμας;
- Π.—Θυμάσαι όπου έγινες 'στου Φύχα μασκαράς;
- Φ.—Θυμάσαι πού μ' ανέκρινε και ο Μαυρομαράς, εγώ δέ τόν έρώτησα «είσαι παππας ή πλάρι;»
- Π.—Θυμάσαι πού 'σηκώθηκε ο κόσμος 'στό ποδάρι μ' εκείνα τὰ κουνήματα του φοβερού Δεδίδη κι' έμās τούς δρό, βρέ Φασουλή, μās 'πηγαι ριπιτιδι και ου 'στό ούρητήριον τού φύσημά σου 'πήρες;
- Φ.—'Αμμή θυμάσαι, Περικλή, του Σπάρταλη της λίρες, και τὰ ξενύκτια της Βουλής και την λυσσώδη πάλην;
- Π.—'Αμμή την περιφέρειαν θυμάσαι την μεγάλην, πού τόνονά της έφερεν αιδώ 'στην παρειάν μου κι' ευρυνομένην έδλεπα την περιφέρειάν μου;
- Φ.—Θυμάσαι του Πρωθυπουργού τās νέας βελτιώσεις;
- Π.—'Αμμή θυμάσαι, Φασουλή, τās ένηλικιώσεις, όπου ίππότης έγινε ο ένας κι' άλλος χοίρος;
- Φ.—Θυμάσαι πούγιναι κι' εγώ ίππότης του Σωτήρος;
- Π.—'Αμμή θυμάσαι του χορού εκείνου τού σπρωξίδι κι' εκείνο τού αθανάτο σπαθι του Εύγενίδη;
- Φ.—'Αμμή θυμάσαι, Περικλή, κι' αυτήν την Μανωλάδα, και του Σκουλούδη την γνωστήν και δανεικήν βελλάδα;
- Π.—'Αμμή θυμάσαι, αδελφέ, και τὰ 'Ιωδιλαία, πού πατινάδα 'κάναμε κι' έμεις 'στον Βασιλέα;
- Φ.—'Αμμή θυμάσαι, Περικλή, 'στον παρελθόντα χρόνον πού 'πηγαι τόν Γεώργιον 'στούς τάφους των προγόνων περί τού μεσονύκτιον και δι' δδών έρήμων, διότι ούτως ήθελε ο κύριος Φιλίμων, κι' εκεί μονάχον άφησα τόν 'Ανακτα του θρόνου

- εκ φόβου μήπως προσβληθώ υπό κωλικοπόνου;
- Π.—'Αμμή θυμάσαι τόν παρᾶ, πού ηῦραν 'στό Ταμείο, και ο Τρικούπης τδστριφε για τού Φρενοκομείο;
- Φ.—'Αμμ' του Μανσόλα, Περικλή, θυμάσαι την φευγάλα;
- Π.—Του Ραυτοπούλου λησμονείς τὰ έργα τὰ μεγάλα;
- Φ.—Θυμάσαι όπου έγινε κάθε Μουσείο χάνι;
- Π.—Θυμάσαι και την 'Αθηνά του Ντε Καρακατσάνη;
- Φ.—Θυμάσαι και την 'Εκθεσι εκείνη την μεγάλη, πού ο Βαλέτας έτρεχε με τόν Παντζά τόν Ράλλη, όπου γαιδούρια έστειλαν απ' ελιν την 'Ελλάδα και τού σταυρό μου έστειλα κι' εγώ με την βελλάδα;
- Π.—Θυμάσαι του Φιλίμονος τὰ μέτρα για τη σκόνη;
- Φ.—'Αμμή θυμάσαι, Περικλή, κι' αυτή την 'Αντιγόνη, πού ο άρχαίος Σοφοκλής μ' ένα ραβδι 'στό χέρι απ' έξω εις τού θέατρο μās έκανε καρτέρι;
- Π.—Θυμάσαι και τὰ 'Ξαφνικά της Μπόρας τὰ μεγάλα, όπου πολλοί μουφλούζηδες έγύρευαν κρεμάλα;
- Φ.—Θυμάσαι και τόν Κορωνιδ' ο' εκείνο τού κακό;
- Π.—Θυμάσαι όπου έδωσες και μπάλω καλικά;
- Φ.—Θυμάσαι όπου έδωσα και μπάλω ντ' άντράν μεγάλο κι' ή Φασουλή έρρίχτηκε 'στον Μονθολών τόν Γάλλο;
- Π.—'Αμμή θυμάσαι τούς ληστές, μωρέ, των ύπνόνων, κι' εκείνα τὰ τρεχάματα Σταίλων κι' 'Αστυνόμων;
- Φ.—Θυμάσαι πού εύρήκαμε 'στη βούτα τούσας μίτρας και ύστερα της 'κάναμε 'στά μαγειριά μας χύτρας;
- Π.—Θυμάσαι και τού ζήτημα για τόν Μητροπολίτη, πού ελοι έχασαν γι' αυτό Παρασκευή και Τρίτη;
- Φ.—Θυμάσαι τόν Μεθόδιον, όπου δέν χωρατεύει, και ειπε πως 'στον Γολγοθά μονάχος του θ' άνέδη, αλλά της Σύρας έπειτα έπηρε τὰ βουνά κι' έμάθαινε κι' αυτός χορδ με τόν Τσιροπινά;
- Π.—'Αμμή και τόν Πανάρετο θυμάσαι τόν Δεσπότη;
- Φ.—'Αμμή θυμάσαι, Περικλή, και τόν Τσιγγιρό τόν Χιώτη, πού για τόν Μεγαλόσταυρο τόν έχει πιάσει τρέλλα και 'στον κλεινόν Πρωθυπουργόν εκόλλησε σάν βρέλλα και άρον άρον κάποτε 'στό θέατρο τόν σέρνει, αλλά 'δμως ο διαβόντρον γυις με τέτοια εν τόν πέρινε.
- Π.—Θυμάσαι την απογραφήν, πού εκαμαν εσχάτως, κι' εφάνη μέγας όργασμός πώς είναι εις τού κράτος, αν και δέν γίνονται θαρρώ αυτόν τόν μήνα γάμοι;
- Φ.—Θυμάσαι πού τού φράκο μου τού δανεικό έπηρε και 'στά καλά καθούμενα έπηγαι εις την Σύρα, και ειδα τόν Τσιροδιψά και δνους πτερωτούς κι' έτσιμπησα κρυφά κρυφά την άντζα της Μπατούς;
- Π.—Θυμάσαι πού κι' ή Φασουλή 'στον 'Αθηνών τὰ δάση έδγῆκε με την Περικλή την 'Αλεπού νά πιάση;
- Φ.—Θυμάσαι τού καμάρι μας και τού κουδαρνταλῆκι;
- Π.—Θυμάσαι και την δωρεάν του Σταύρου του Μπουλῆκη;
- Φ.—'Αμμή θυμάσαι, Περικλή, και όλα τᾶλλα δώρα;
- Π.—'Εχνης και τού μπαγλάρωμα πού έραγες ως τώρα;
- Φ.—Ποτέ μου δέν τού λησμονώ κι' ή ράχη μου τού ξερεί.
- Π.—'Ορσε και άλλαις τρείς στερκιάς με τού ζερβί μου χέρι.

Κι' ο Ρωμηός θ' άφιερώσει
λίγα λόγια εις τόν Ρόσση.

Τι στέφανο για σένα και ο Ρωμηός νά πλέξη...
καλλιτέρα ο κόσμος για σε νά σιωπή,
και ή θεά της Τέχνης, χωρίς νά βγάξη λέξι,
τάμαραντά της ρόδα 'στον Ρόσση άς σκορπή.

Ο Φασουλής 'στούς Νάνους δμλει
με στόμφον και άγέρωχον πολύ.

Εν μέσω τούσων σοβαρών δανείων και συμβάντων
και σεις οί νάνοι έρχεσθε 'στην χώραν των γιγάντων,
νά δείξετε τού μέγεθος του αναστήματός σας,
τού σθένος σας, την δύναμιν, και καλλονάς σας τούσας.
Καλώς μās ήλθατε λοιπόν, οί νάνοι προσφιλείς...
σας υποδέχεται θερμώς ο γίγας Φασουλής.

Εμπρός σας φαίνεται Τιτάν και ο Εθαγγελίδης...
καθένας ξεκαρδίζεται 'στά γέλοια νά σās βλέπη,
και είμπορεί, άγαπητοί, ο Παρασκευαίδης
νά κρύψη δλους σας μαζί 'στη μιά του μόνο τσέπη.
Και όμως έχει εντελή και σεις όργανισμόν
κι' αισθάνεσθε καθώς ήμεις έρώτων όργασμόν,
κυττάζω δέ μετά χαρᾶς 'στον νάνων την χορείαν
και μίαν έτοιμόγεννον και υπανδρόν κυρίαν.

Μικροί τού δέμας φαίνεσθε, άλλ' όμως μαχηταί,
άρτιμελείς ως άνθρωποι και παιδών ποιηταί.
'Εργάζεσθε νυχθημερόν, κοιμάσθε, δμλειτε,
και τέλος πᾶσαν φυσικήν ανάγκην εκτελείτε,

αν δέ ποτέ τού γένος σας προσβλή βουλμία,
'μπορείτε νά τρυπώσετε 'στά Κεντρικά Ταμεία
και τᾶνα των και τᾶλλο των ν' αδεράσετε άμπάρι,
χωρίς κανέναν μυρωδιά για τούτο νά σās πάρη.

Σας βλέπω εκ του ύψους μου γελών υπερηφάνως
και λέγω με άγέρωχον «εγώ δέν είμαι νάνος...
» ίδου και άλλαι άνθρωποι πολύ κατώτεροί μου,
» σπιθαμαίοι, τούσας δά, τριών δακτύλων σώμα,
» πού σάν με πιάση ο θυμός κι' άνάψη τού μπουρί μου
» σηκώνω τού ποδάρι μου κι' εύθως τούς κᾶνω λαώμα.»

Όποιαν ανακούψουν ο Φασουλής εύρίσκει...
ίδου και άλλα πλάσματα, ίδου και άνθρωπίσκοι,
όπου εμπρός των φαίνομαι ως Γολιάθ και Γίγας,
και κυνηγώ τού πληθος των με τού πτερό της μυίγας.

Εις ταύτην την μεγάλην γῆν, 'στον 'Αθηνών τού χώμα,
πού έχει τούσους γίγαντας προγόνους κι' απογόνους,

ποῦ νάνος φαίνεται μικρὸς καὶ ὁ Τιτὴν ἀκόμα
καὶ οἱ γαῖδάροι τραγουδοῦν γιγαντομάχων χρόνους,
πονῶ καὶ ἀπελπίζομαι μὲ τὴν σμικρότητά μου
καὶ θέλω νάνον νὰ ἰδῶ μικρόσωμον κοντὰ μου.

Ἐλάτε, νάνοι προσφιλεῖς, ἐλάτε τέλος πάντων...
ἀπηύδησα νὰ ζῶ σ' αὐτὴν τὴν χώραν τῶν γιγάντων,
ὅπου δὲν στρέφει πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα του κανεὶς
καὶ σύρω τὸ σαρκίον μου μικρὸς καὶ ἀφανής,
καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς γίγαντας τὴν ἀνθρωπιὰ μου χάνω
καὶ ἄδοξος παρέρχομαι καὶ χαρτοσιὰ δὲν πιάνω.

Ἄν εἶναι τόσοι γίγαντες εἰς ἄλλην γῆν εἰπέτε...
ἰδοὺ ἐδῶ Μπουλίκηδες, κλεινοὶ δωρεοδόται,
καὶ Μεγαλόσταυροι Τσιγγροί, τοῦ ἔθνους εὐεργέται,
καὶ χρυσοκάνθαροι πολλοὶ μεγαλοπατριῶται.
Ἰδέτε, νάνοι, γύρω σας τί ἀνθρώποι μεγάλοι!...
ἐγὼ δὲ σκύβω ἄσημος εἰς τοὺς τοὺς τὸ κεφάλι
καὶ ὁπίσω εἰς τὸ ἄρμα τῶν ὡσὼν Παρίας τρέχω
καὶ οὔτε κλέφτην γίγαντα ὡς πρόγονον δὲν ἔχω.

Ἐμπρὸς εἰς τοσούτους γίγαντας πῶς νὰ μὴν εἶμαι νάνος; ..
καὶ ἂν κοθόνους ὕψηλους θελήσω νὰ φορέσω,
καὶ ἂν κοσμήσω Αἰάντος τὴν κεφαλὴν μου κράνος,
νὰ ὕψιλόσω σπιθαμὴν ποτὲ δὲν θὰ ἴμφορέσω.

Ἐλάτε, νάνοι προσφιλεῖς, ἐλάτε τέλος πάντων...
ἀπηύδησα νὰ ζῶ σ' αὐτὴν τὴν χώραν τῶν γιγάντων.
Ποῦ εἶναι ὁ πλανήτης σας καὶ τὸ Βασίλειόν σας
καὶ τί τὸ ἀντικείμενον τῶν συνομιλιῶν σας;
ἔχετε Σύνταγμα καὶ σεῖς, Βουλὴν, Προέδρους, νόμους,
σὺροδοχεῖα, δάνεια, στρατοὺς, σιδηροδρόμους;

Ἄν Ἀνακτα δὲν ἔχετε ὅτὸν τόπον σας κανένα,
ὡς Ἡγεμόνα πάρετε τὸν Φασουλὴν ἐμένα.
Κι' ἐγὼ θὰ κάμω ἐνδοξον καὶ μέγα τῶνομά σας,
θὰ μεγαλώσω ἐνταυτῷ καὶ τὸ ἀνάστημά σας,
καὶ τάφανες Βασίλειον τῶν μικροσώμων νάνων
θὰ γίν' ὑπὸ τὸ σκήπτρόν μου ἀντάξιον παιάνων.

Καὶ τότε οἱ Μπουλίκηδες τοῦ μικροβασιλείου,
τρυγῶντες τοὺς χρυσοὺς καρποὺς τοσούτου μεγαλείου,
θὰ κάμουν εἰς τὸν Ἀνακτα γενναίας προσφοράς,
κι' ἂν ἀντιλέγῃ δι' αὐτὸ κανένας μασκαράς,
ἀμέσως μὲ τὴν πτέρναν μου θὰ τὸν τσαλαπατῶ
καὶ μ' ἓνα μόνο φύσημα ἴψηλά θὰ τὸν πετῶ.

Ἐλάτε, ἀνθρωπάρια, ὅτὸν Φασουλὴν τριγύρω...
σὰς βλέπω, σὰς περιφρονῶ, κι' ἐκ μέσης σὰς οἰκτείρω.
Τώρα ἐννόησα κι' ἐγὼ πῶς εἶμαι κάτι τί
καὶ ὅτι ἀπὸ γίγαντας ἡ σκούφια μου κρατεῖ.

Τώρα κι' ἐγὼ πραγματικῶς καταλαβαίνω πᾶ
πῶς εἶμαι ἀνθρώπος σωστός, πῶς ἔχω ἀνθρωπιὰ.

Ἐλάτε, ἀνθρωπάρια, ὅτὸν Φασουλὴν τριγύρω...
σὰς βλέπω, σὰς περιφρονῶ, κι' ἐκ μέσης σὰς οἰκτείρω.
Ἐμπρὸς σὲ σὰς κορδόνομαι κι' ἐγὼ περιφανῆς
καὶ τᾶκρα τοῦ κρασπέδου μου φιλήσετε πρηνεῖς.
Ἐμπρὸς σας εἶναι, μύρμηκες, κι' ὁ Φασουλὴς ὁ νάνος
ἐλέφας, λέων, Βασιλεὺς, Μπουλίκης, Ταμερλάνος.

Ἐλάτε ὅτὸν ἀπόγονον ἐμὲ τῶν Κορυβάντων,
οἱ νάνοι Βασιλέα τῶν ἄς ἔλθουν νὰ μὲ στέφουν...
ἀλλὰ προσέχετε καλὰ ὅτὸν τόπον τῶν γιγάντων
μήπως μὲ ὅ,τι ἔχετε οἱ γίγαντες σὰς κλέβουν.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλὴς τὸ χεῖρ του ἀπλῶναι
κι' ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς ὅτῃ σκούφια τοῦ τοὺς χώνει,
κι' ὁπίσω του περιέργως φωνάζει μαγκαρία
καὶ μὲς ὅτῃ σκούφο τοῦ γεννᾷ ἡ ἔγκυος κυρία.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Στὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βαλσάμη,
κάτω τοῦ Ὑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὕρης μὲ καλάμι
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὥρας εὐφροσύνης.
Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς
καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν κι' ἀπόλαυσιν τρυφᾷς.

Τὸν Κίμωνα Ὁρλάνδον καὶ ὁ Ρωμηὸς συγχαίρει,
ποῦ ἱατρὸς τυγχάνει τὰ μάλα φίλατός του,
διότι τοῦ Σωτήρος τὸν ἀργυροῦν θὰ φέρῃ,
ἐλάχιστον βραβεῖον τῆς ἱκανότητός του.

Τῆς Ἀθηνᾶς ὁ Ὑμνος, καλοὶ μου συμπολίται,
ποῦ ὅλον περιέχει τὸ πάλαι μεγαλεῖον,
σὰς λέγομεν πῶς μόνον ἀντὶ δραχμῆς πωλεῖται
εἰς τῆς γνωστῆς Ἑστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Τὴν αὐριὸν ἡμέραν ὅτῃ Ζάππειον ἔκει
θὰ κάμῃ συναυλίαν ἡ Φιλαρμονικὴ
ὑπὸ τὴν προστασίαν εὐμοδῶσαν δεσποινῶν
κι' ἀθρόον θὰ συρρεύσῃ τὸ εὐγενὲς κοινόν.

Καὶ ὁ Ρωμηὸς ἀνθοστειφὴς προσέρχεται νὰ ράνῃ
τοὺς γάμους τοῦ ἀγαπητοῦ Καμπούρογλου τοῦ Γιάννη,
κι' εἰς τοὺς νυμφίους εὐχεταὶ ζωὴν τοῦ Μαθουσάλα,
πᾶν ἀγαθὸν τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ πολιοῦ τὸ γάλα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτῃ σπῆτι μου ἀνέστη,
ὅτῃν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, — ὅτῃν ὅτῃν λᾶδι, τρεῖς ὅτῃν ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μὴν μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴν χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμὴ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.